

BYLO BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ ZŘÍZENO V ROCE 1914 ?

0. ÚVOD

Rok 1914 lze bez nadsázky považovat za mezník v historii lidstva. Bohužel mezník velmi temný, až zlověstný. V tomto roce vypukl do té doby nejstrašnější vojenský konflikt v dějinách lidstva, který dnes označujeme jako 1. světová válka. Následky této události se projevovaly ještě celá desetiletí po jejím skončení a v různých podobách vlastně přetrvávají dodnes. Mnozí historikové se shodují, že se svět po této události zásadně změnil, a to nejen v oblasti politiky a ekonomiky, ale také pokud jde o lidskou společnost a její morálku.

Někteří bibličtí badatele se domnívají, že v tomto roce došlo k další ještě významnější události, ke zřízení Božího království, na jehož trůnu zasedl jako král Ježíš Kristus. Právě hrůzostrašná válka, která vypukla na Zemi a velké změny v chování a vývoji lidské společnosti mají být jedním z nejdůležitějších důkazů pro toto tvrzení.

Můžeme tedy dnes, po více jak sto letech, považovat tuto myšlenku za správnou? A pokud bylo zřízeno Boží království, co během uplynulých let udělalo pro křesťany a celé lidstvo? Nebo je třeba na základě dnešních znalostí tuto myšlenku opustit a najít nové správnější pochopení tohoto problému?

Podívejme se tedy, co k tomuto námětu říká Bible a co se můžeme dozvědět z historie.

1. PŘÍCHOD BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ

Už v době Ježíše Krista se jeho apoštolové chtěli dozvědět, kdy přijde ono slibované království, o kterém spolu se svým pánem a učitelem kázali (Skutky 1:6). Jejich představy a naděje se však upínaly především ke království, jehož centrem měl být tehdejší Jeruzalém a doufali, že je toto království zbaví nadvlády tzv. pohanů. Jak víme z historie, v roce 70 n. l. byl Jeruzalém zničen i s jeho chrámem a naděje Židů na nezávislost se na mnoho století stala nereálnou.

Po tomto židovském nezdaru vedoucí úlohu v Božím plánu nápravy lidstva převzali křesťané. V průběhu několika dalších století se jim nakonec podařilo zvítězit (nikoli vojenskou silou, ale duchem a pravdou) nad Římskou říší¹ a postupně i v dalších oblastech světa. Křesťané se začali pokoušet budovat Boží království pod vedením různých lidských panovníků, kteří tvrdili společně s ne vždy ideálními božími služebníky, že vládou z Boží vůle. Ale ani tato království, stejně jako království židovské, se nedokázala vyvarovat velkých chyb, nespravedlností a často dokonce i krutostí. Poddaným těchto království nezbylo než doufat, že nakonec přijde to pravé království, které vyřeší jejich problémy a zajistí pro všechny skutečnou spravedlnost (Izajáš 65:21-23). V uplynulých dvou tisíciletích tyto naděje na spravedlivé Boží království u většiny běžných křesťanů opakovaně sílily a opět slably spolu s jejich vírou.

Jedním z nepřilíš vzdálených období, kdy se v myslích mnohých křesťanů a biblických badatelů začala znovu probouzet myšlenka na příchod Božího království, a s tím spojený příchod Syna člověka (Matouš 24:30), se stalo 19. století. Mnoho křesťanů se tehdy obrátilo k Bibli s otázkou, je-li možné zde nalézt informace, které by poukazovaly na nějaký konkrétní rok (Amos 3:7). Bylo stanoveno a přesně spočítáno mnoho letopočtů, kdy během 19. století nebo začátkem 20. století k této dlouho očekávané události mělo dojít. Většina autorů těchto dat si byla naprosto jista, že se nemýlí. Čas však ukázal, že žádný z těchto roků nebyl tím

¹ V roce 313 n. l. byl vydán Edikt milánský, který zaručoval toleranci všech náboženství v říši a ukončil hlavní vlnu pronásledování křesťanů.

správným a tak postupem času jména autorů i jejich předpovědi upadly v zapomnění. Snad jedinou výjimkou dodnes známou a doposud hláсанou je rok 1914.

2. ROK 1914 A NSSJ ²

Jedním z řady propagátorů roku 1914 byl také Američan C. T. Russell. Už jako mladý člověk se snažil najít pravdivé ideje mezi rozporuplnými tvrzeními jednotlivých církví křesťanstva. Nakonec v sedmdesátých letech 19. století stál u zrodu malé studijní skupiny, která začala systematicky zkoumat Bibli a postupem času objevené myšlenky začala také publikovat. S jeho přáteli se mu podařilo nalézt některé již zapomenuté pravdy, pochopit nové souvislosti a posunout biblické poznání o velký kus dopředu. Jedna z myšlenek, ke které ho pravděpodobně přivedl jiný biblický badatel a vydavatel N. H. Barbour, a kterou C. T. Russell přijal za svou, byly tzv. Časy pohanů (národů), po jejichž skončení mělo během krátké doby přijít Boží království. Tato teze se odvolávala na slova Ježíše Krista, podle kterých měl být Jeruzalém pošlapáván pohany (národy), dokud se jejich časy neskončí (Lukáš 21:24). N. H. Barbour provedl výpočet, podle kterého měly tyto časy skončit v roce 1914. Začátek strašného celosvětového konfliktu, jakoby tuto myšlenku potvrzoval. V říjnu 1914 C. T. Russell v ústředí, nedávno vzniklé společnosti Watch Tower Society v Brooklynu³, prohlásil: „*Časy pohanů skončily, jejich králové měli svůj den!*“ C. T. Russell a lidé v jeho okolí nevěděli, co přesně se v příštích týdnech a měsících stane, ale věřili, že 1. světová válka a hrůzy s ní spojené vyústí v konec stávajícího světového systému a příchod Božího království. Rok 1914, ani roky následující, však očekávané události nepřinesly. C. T. Russell v roce 1916 zemřel a konce války a příchodu Božího království se nedočkal. Možnost přehodnotit a opravit chybná tvrzení spojená s rokem 1914 zůstala tedy úkolem pro J. F. Rutheforda, který převzal vedení společnosti. Ten však myšlenku konce Časů pohanů v roce 1914 neopustil. Postupně došlo k vytvoření nové teze, že Ježíš Kristus v roce 1914 skutečně přišel, ale jeho království bylo zatím zřízeno pouze v nebi, tedy lidským očím neviditelně a během jedné lidské generace bude zřízeno i na Zemi (Žalm 90:10). V průběhu dalších desetiletí se v čele společnosti vystřídali další představitelé, ale myšlenka o příchodu Božího království v roce 1914 se měnila pouze nepatrně, a to i přesto, že někteří křesťané v samém ústředí společnosti o ni měli vážné pochybnosti. Na začátku 21. století, kdy již nebylo možné délku generace více prodloužit, přišla NSSJ s novým vysvětlením. Nově vydaná kniha Boží království panuje!⁴ o generaci, během které má přijít Boží království, uvádí: „*Tato generace se skládá ze dvou skupin pomazaných křesťanů, jejichž životy se překrývají – v první skupině jsou pomazaní, kteří viděli, jak se v roce 1914 začalo splňovat Ježíšovo znamení, a ve druhé skupině jsou pomazaní, kteří byli po určitou dobu současníky členů první skupiny. Alespoň někteří z druhé skupiny se dožijí začátku velkého soužení. Tyto dvě skupiny tvoří jednu generaci, protože jejich životy jakožto pomazaných křesťanů se po určitou dobu překrývají.*“

S trochou zjednodušení můžeme říci, že NSSJ tak jedné generaci přidělila délku dvou. Rok 1914 zůstává nadále neměnnou tezí.

3. PROBLÉMY V TVRZENÍCH NSSJ

Jak už bylo zmíněno výše, Ježíš Kristus předpověděl, že Jeruzalém bude pošlapáván pohany, dokud se jejich časy neskončí. Abychom mohli stanovit rok, kdy končí Časy pohanů, musíme mít k dispozici datum počátku a délku trvání tohoto období. NSSJ jako výchozí používá rok 607 př. n. l., kdy předpokládá, že došlo ke zničení Jeruzaléma s jeho chrámem a židovský národ ztratil svou nezávislost. Bohužel už toto datum je prvním

² Náboženská společnost Svědkové Jehovovi

³ Společnost je ve světě také známa jako Náboženská společnost Svědkové Jehovovi.

⁴ Vydala Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania v roce 2014.

sporným bodem v celé předpovědi. Téměř všichni historikové se shodují, že Jeruzalém byl zničen v roce 587 (586) př. n. l. babylonským králem Nebukadnesarem II., který začal vládnout asi v roce 605 př. n. l. Bible, která uvádí pouze data relativní, říká, že se tak stalo v devatenáctém roce jeho vlády (2. Královská 25:8).

NSSJ rok 607 př. n. l. zřejmě odvodila z prorocství Jeremjáše, jenž uvádí, že trest židů bude trvat sedmdesát let (Jeremjáš 29:10). Po jeho skončení měli slíbeno, že se budou moci vrátit zpět do Izraele. Možnost návratu vyhlásil perský panovník Kýros II. přibližně v roce 538 (537) př. n. l. Část židovských zajatců využila této příležitosti a navrátila se do vlasti. Vybudování "nového" Izraele však trvalo ještě další desítky let. Samotný Jeruzalémský chrám, základ židovského uctívání, byl znovu postaven až někdy v roce 516 (515) př. n. l. Ať už je správné datum zničení Jeruzaléma kterékoli z výše uvedených, má teze NSSJ o konci Časů pohanů v roce 1914 ještě další slabá místa.

Druhou hodnotou potřebnou pro výpočet roku, kdy končí Časy pohanů, je celková délka období. V materiálech NSSJ se uvádí, že jde o 2520 let. Toto období je stanoveno na základě záznamu Daniele, který byl spolu s ostatními přestěhován do Babylonu. V jeho biblické knize se dozvídáme, že král Nebukadnesar II. byl varován před trestem od Nejvyššího Boha. Jelikož neprovedl požadovanou nápravu, byl na sedm let (časů nebo období) vyhnán z paláce a ztratil královskou moc. Po sedmi letech byl opět uveden na královský trůn (Daniel 4. kapitola). Jelikož židovský národ se měl stát národem králů a kněží pro celé lidstvo (1. Mojžíšova 17:16, 2. Mojžíšova 19:5,6), byl Nebukadnesar II. příkladem, jak bude trestán tento národ, pokud se bude chovat pyšně a nebude plnit Boží úkoly. Jestliže jde o národ, platí pro nápravu pravidlo "den za rok" (4. Mojžíšova 14:34, Ezechiel 4:6). NSSJ při výpočtu použila rok dlouhý 360 dnů, jehož délku odvodila z biblické knihy Zjevení 12. kapitoly a dostala tedy dobu trvání $7 \times 360 = 2520$ let. Kniha Zjevení však byla napsána o více jak 600 let později. Navíc Židé dobře věděli, že délka roku je více jak 360 dnů, a proto vytvořili přestupný měsíc (vedar), který nepravidelně vkládali do kalendáře. Vezmeme-li tedy v úvahu rok trvajících 365 dnů, pak výsledný počet činí 2555 let.

Třetím problémem je zřejmá událost, která by měla nastat, abychom mohli tvrdit, že toto období skončilo. Ježíš mluvil o doslovném Jeruzalému, který v jeho době byl přibližně 600 let pod nadvládou cizích národů a varoval, že dojde k opětovnému zničení města i jeho chrámu. Konec Časů pohanů by tedy logicky měl být spojen s doslovným Jeruzalémem a židovským národem. Toto původně přepokládal i C. T. Russell. V průběhu času však byly Časy pohanů spojeny s tzv. Nebeským (duchovním) Jeruzalémem.

Pokud jde o pozemský Jeruzalém a židovský národ, tam v roce 1914 nedošlo k žádné významné události, která by zásadně změnila jejich postavení. Během roku 1917 připadl Jeruzalém a o něco později i oblast Palestiny pod správu Britům. Ti zemi opustili až na jaře roku 1948, kdy Izrael vyhlásil nezávislost. V průběhu dalších let musel židovský národ opakovaně bojovat o svou nezávislost a tento boj v podstatě trvá dodnes. Jedním z dalších významných mezníků v jeho historii byl rok 1967, kdy se podařilo během tzv. Šestidenní války osvobodit východní část Jeruzaléma a připojit k Izraeli některá další území.

Dalším sporným bodem v nauce NSSJ je samotné zřízení Božího království na nějakém nespecifikovaném místě v nebi, které má v jakémsi omezeném rozsahu vládnout nad Zemí. Pro tato tvrzení neexistují žádné prokazatelné důkazy. Tato událost bude naprosto jedinečnou v lidských dějinách a nebude tedy možné ji přehlédnout. Celosvětové vyhlášení Božího království způsobí na jedné straně obrovskou radost těm, kteří jej po dlouhé roky očekávali, a současně vyvolá velký hněv u představitelů světové vlády, pro které bude těžkým a nežádoucím konkurentem (Zjevení 11:15-18). Vládcem tohoto království podle NSSJ má být Ježíš Kristus, který do té doby čekal na porážku svých nepřátel. To je ale v rozporu s Ježíšovými slovy, že mu byla dána veškerá moc na nebi i na Zemi, která pronesl po svém vzkříšení (Matouš 28:18). Proč by tedy měl čekat až na rok 1914? Je sice pravda, že do lidských záležitostí prakticky nezasahuje (tedy ani dnes! [Židům 10:12,13]), ale není to z důvodu jeho omezené autority. Důvodem je důkazní řízení o Jehovově svatosti, které již

probíhá několik tisíciletí a které nesmí být nikým ovlivněno.⁵ Navíc Ježíš Kristus nikdy neřekl, že přijde on osobně, ale mluvil o někom, koho nazval Synem člověka.⁶

Ve výčtu nesrovnalostí bychom mohli pokračovat. Toto však není cílem tohoto rozboru a je na každém křesťanovi, aby si ověřil platnost a správnost veškerých tvrzení, která vyučuje jeho "mateřská" církev či náboženská společnost (Skutky 17:11; 1. Jana 4:1).

Proč tedy NSSJ trvá na roce 1914, ačkoli fakta ukazují, že Časy pohanů v tomto roce neskončily a příchod Božího království se nekonal? Zdá se to celkem zřejmé. Jde totiž o jeden z pilířů, na kterých stojí nauky a teze této společnosti. Dokonce je s tímto spojena i určitá výjimečnost této skupiny, o které se snaží přesvědčit své okolí. Ve svých materiálech například tvrdí, že byli jedinou křesťanskou skupinou, která v tomto roce očekávala příchod svého pána Ježíše Krista. Navíc vedení této společnosti údajně úspěšně prošlo jeho zkouškou a na základě toho bylo v roce 1919 ustanoveno tzv. Věrným a rozvázným otrokem (Matouš 24:45-47). Toto tvrzení však nepodporují žádná zřejmá fakta a je tedy chybné (každý rok vydávané statistiky společnosti údajně potvrzující její rozmach, nelze považovat za důkaz o jejím schválení Ježíšem Kristem).

V žádném případě není cílem tohoto pojednání zlehčovat upřímné úsilí a osobní oběti velkého množství křesťanů, jejichž přáním je podělit se o svoje biblické poznatky s ostatními lidmi. Snaha přinést biblické poselství všem lidem na Zemi je jistě správná a úctyhodná a měli by se na ní podílet všichni křesťané (Matouš 28:19,20)! Nicméně poselství o Božím království je nutné hlásat věrně a rozvázně, což se ne vždy dařilo a samo o sobě není důkazem pro výše uvedené tvrzení (to se samozřejmě týká všech křesťanských církví). Z Ježíšových slov vyplývá, že ta křesťanská skupina, kterou si před příchodem Božího království vybere a ustanoví ji jako Věrného a rozvázného otroka, od něj získá nezpochybnitelnou autoritu a bude ustanovena nade vším jeho majetkem, neboli získá vůdčí úlohu mezi všemi křesťany. Tímto se doposud nemůže pochlubit žádná církev, ani náboženská společnost (nebo jejich část). Bylo by tedy velkou chybou s velmi nepříjemnými důsledky se předčasně uspokojit tvrzením, my jsme příchod svého pána nepropásli, a tudíž jsme zvítězili (Matouš 24:48-51)!

4. OSTATNÍ KŘESŤANSKÉ CÍRKVE A BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ

Pokud bychom se pokusili hledat odpověď na otázku jakým způsobem a kdy přijde Boží království u ostatních křesťanských skupin, budeme nejspíše zklamáni. Názory na to, co je Boží království se velmi liší, přestože většina z nich se odvolává na Bibli. Někteří křesťané tvrdí, že jde o určitý pocit, který zažívají ve svém srdci. Jiní se domnívají, že je to říše, kam odchází lidská duše po její smrti, pokud člověk nečinil špatné věci. Další zase očekávají, že budou vytrženi ze Země a přesunuti na nějaké blíže neurčené místo, kde se budou moci věčně těšit z blízkosti Boha. Rozsah představ dnešních křesťanů je velmi široký (naneštěstí jsou většinou mylné) a stanovit tedy jeden společný termín příchodu Božího království není možné. Někteří jednotlivci nebo skupiny se sice v minulosti pokoušeli předpovídat konkrétní data, ale doposud žádné z nich nebylo správné.

5. KDY PŘIJDE BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ?

Měli by tedy křesťané rezignovat na snahu dozvědět se, kdy přijde ono již tolikrát slibované Boží království? Určitě ne! Ježíšova slova naopak vyzývají k neustálé bdělosti a sledování vývoje světových událostí, které jednoznačně potvrdí, že je ten správný čas (Lukáš 21:29-33).

⁵Podrobnosti o řešení sporných otázek lze najít v knize Popularizace prvních výsledků vědeckého zkoumání Bible.

⁶Podrobnosti o příchodu Syna člověka lze najít ve výše zmíněné publikaci.

Zkusme se nyní zamyslet, aniž bychom zkoumali správnost některých historických dat a jiná budoucí data stanovovali, kdy můžeme Boží království skutečně očekávat. Nejdříve je nutné správně pochopit, co to vlastně Boží království je.

Biblický slovník A. Novotného k tomuto tématu mimo jiné píše: „*Království Boží tedy v základu označuje takový stav věcí, v němž Bůh plně a zjevně projevuje svrchovanou moc a autoritu nad člověkem i světem. Protože však podle biblického svědectví Bůh svou královskou vládu uplatňuje tím způsobem, že si uprostřed světa povolává a vede svůj zvláštní lid a skrze něj ohlašuje své spasení i své soudy nade vším pokolením lidským, může se slovo království Boží státi také označením zvláštní oblasti, jakési říše Boží uprostřed národů, skrze niž Bůh uskutečňuje své plány.*”

Vzhledem k výše uvedenému, by nemělo žádného křesťana překvapit, že Boží království již na Zemi vládlo. V prvním případě to byla vláda židovských králů (1. Paralipomenon 29:23), kterou si Židé vynutili přes Boží varování (1. Samuelova 8:4-9). Tehdejší králové (i ti nejlepší) se dopouštěli mnohých chyb, často porušovali Boží příkazy, a proto nejenže nepřesvědčili okolní národy, aby se také řídili požadavky jejich Boha, ale ten nakonec dovolil, aby toto království bylo zničeno.

Podobně ani křesťanští králové, ani vůdci křesťanských církví se nedokázali důsledně řídit Božími pravidly a také jim byla nakonec veškerá moc ve světě odebrána.

Nyní je tedy před námi třetí pokus, který jak víme z Bible, již musí být (bude poslední nadějí na záchranu lidstva!) a také bude úspěšný (Daniel 2:44; Zjevení 17:14). Ale je třeba si uvědomit, že nás čeká mnoho práce a těžkostí. Náš Nebeský Otec odpovědně a poctivě snaže jistě požeňná (Malachiáš 3:10), ale nebude pracovat za nás!

Co se tedy můžeme o příchodu nadcházejícího Božího království z Bible dozvědět? Ve všech třech synoptických evangeliích jsou uvedena Ježíšova slova popisující události související s příchodem Božího království (Matouš 24. kapitola, Marek 13. kapitola a Lukáš 21. kapitola). Všichni tři evangelisté shodně uvádějí na prvním místě varování před falešnými Kristy, které Ježíš několikrát opakoval (Matouš 24:4,5,11; Marek 13:5,6,21-23; Lukáš 21:8). Předně je třeba si uvědomit, že máme očekávat Krista jako skutečného reálného člověka. V opačném případě by nás Ježíš mohl jednoduše varovat před jakýmkoli člověkem v budoucnosti, který se bude vydávat za Krista. A proč toto nebezpečí bude tak silné právě před příchodem Božího království? Situace ve světě se všech oblastech natolik zhorší, že lidé budou netrpělivě očekávat jakoukoli dobrou a nadějnou zprávu a nebudou schopni správně vyhodnotit, co dotyčný hlásá. Falešní Kristové se budou snažit kolem sebe shromážďovat křesťany a vytvářet nové náboženské skupiny nebo církve (Matouš 24:23-28). V minulých letech se již řada takových podvodníků objevila a často jejich působení mělo tragické následky. Nicméně aktivita takových lidí dále poroste, a proto se na ni musí křesťané dobře připravit (především, pečlivým studiem Bible)!

Dalšími problémy, o kterých se Ježíš zmiňuje, jsou války, povstání a nepokoje, následované hladem, mory (epidemiemi) a zemětřeseními. I u těchto událostí musíme počítat s tím, že jejich četnost a rozsah ještě významně poroste a s přibývajícimi roky bude stále snadnější uvěřit falešným prorokům.

Výše zmíněné události však Ježíš označuje za pouhý počátek porodních bolestí. A co bude vyvrcholením zmiňovaných porodních bolestí? Bude to právě zrod Božího království. Přesněji řečeno, nejdříve bude zplozen Syn – národ (tzv. Duchovní Izrael), jehož úkolem a odpovědností bude toto království vybudovat (Zjevení 12:1-5). Příprava a výchova tohoto národa bude probíhat jakoby na pozadí narůstajících problémů lidstva a vyvrcholí soudem božího lidu (rozdělení na část vyhovující a část nevyhovující), protože ten vždy předchází soudu ostatního lidstva (1. Petra 4:17). Před soudem samozřejmě přichází varování. Křesťanstvo a jeho církve již opakovaně bylo a ještě bude varováno a vyzváno k nápravě (Zjevení 2. a 3. kapitola). V tomto období vybraní boží služebníci začnou přinášet nové a často velmi překvapivé informace [otvírání tzv. pečeti (Zjevení 6. kapitola)], které vyvolají mezi křesťany těžké spory a rozbroje (Zjevení 6:4). Část křesťanů, která nové informace

nepřijme, upadne do vlivu lidských filozofií a mystiky, které jim však nepomohou správně pochopit význam přicházejících událostí. Současně také bude docházet k útokům na křesťany ze strany světské moci. Represe donutí mnoho křesťanů ke zradám svých nejbližších, vzájemné nevraživosti až bezcitnosti (Matouš 24:9,10; Lukáš 21:16-19). Někteří z pronásledovaných budou využiti k tomu, aby oznámili evangelium králům a vůdcům tohoto světa (Marek 13:9-10). V důsledku těchto událostí dojde k velkému odpadnutí od křesťanství (Zjevení 6:8). Výsledkem celého procesu bude skupina těch nejlepších křesťanů z celého lidstva (Duchovní Izrael), která bude schopna se ujmout úkolů při jeho záchraně a následném budování Božího království. Celé toto "přípravné" období je ukončeno nebeskými znameními spojenými s přírodní katastrofou, o které mluvil Ježíš Kristus (Matouš 24:29-31; Zjevení 6:12-17) a označil ji jako tzv. Znamení Syna člověka. Ačkoli půjde o katastrofu se strašlivými následky, mají křesťané v této chvíli napřímit svoje hlavy (Lukáš 21:28), protože jejich generace zažije úplné vítězství Božího království (Matouš 24:33,34).

Vybraní křesťané budou nyní následovat "Beránka" do pustiny, kde začne budování Božího království (Zjevení 14:1-5). Představitelé křesťanských církví začnou varovat před koncem světového systému. Svět po katastrofě začne budovat společnou světovou vládu (Zjevení 13:1,2), kterou bude nutně potřebovat pro řešení světových problémů. Její úsilí však nepřinese požadované výsledky a na Zemi začne docházet k ekologickým katastrofám (Zjevení 8:6-13; 9. kapitola). Nově vzniklá světová vláda se začne postupně obracet proti křesťanským církvím a postihne je represemi.

Po událostech šesté polnice dojde problémům uvnitř světové vlády a ta se nakonec stane nefunkční (Zjevení 13:3; 17:8). V této chvíli přichází "Jan" (Zjevení 10. kapitola) a dva svědkové (Zjevení 11:3-6), kteří jsou pověřeni provést poslední varování křesťanů a celého světa. Když ukončí své svědectví, jsou dva svědkové zabiti světovou vládou, která opět získává svou původní moc (Zjevení 11:7). Po svém vzkříšení dva svědkové dostávají oprávnění vládnout Božímu království. Ve chvíli kdy zazní sedmá polnice, oznamuje Boží království, že má od Boha pověření vládnout celému světu [(Zjevení 11:15-17); definitivní vítězství a získání moci nad celým světem však přichází až po tzv. Armagedonské bitvě (Zjevení 16:12-16; 19:19-21)]. Nyní je také zahájen proces tzv. prvního vzkříšení, tedy vzkříšení těch, kteří mají právo zasednout ve vládě tohoto nového vládního systému (Zjevení 11:18; 1. Korintským 15:52).

Obnovená světová vláda postupně získává absolutní moc nad světem a prosazuje nové celosvětové náboženství, do jehož čela se postaví zbloudilé křesťanstvo, které nakonec vytvoří tzv. Velký Babylon (Zjevení 17:3-6). Jeho představitelé prosazují novou náboženskou ideologii a rozpoutávají poslední kruté pronásledování křesťanů, kteří se jí nechtějí podřídit.

Znovu a s ještě větší silou začnou dopadat na svět přírodní katastrofy, kterým světová vláda, ani nový náboženský systém nedokáže zabránit (Zjevení 16. kapitola). Na konci tohoto období světová vláda zničí Velký Babylon a nakonec zaměří svou pozornost na Boží království. V Armagedonské bitvě však vítězí představitel tohoto království a světová vláda je definitivně zničena (Zjevení 19:19-21). Nyní se tedy ujímá Boží království moci nad celou Zemí a začíná budovat celosvětový ráj.

6. ZÁVĚR

Přestože se rok 1914 stal významným mezníkem v lidských dějinách, z výše uvedených skutečností vyplývá, že v tomto roce, ani letech následujících Boží království zřízeno nebylo. K jeho vybudování povede dlouhá a obtížná cesta, která bude díky pozhnání našeho Nebeského Otce a usilovné a poctivé práci všech Božích synů úspěšná a přinese prospěch všem lidem, kteří se budou ochotni podřídit jejich vládě.